

Szongoth Gábor

Kedves Csaba

Kedves Csaba, az erdélyi örmények nevében szeretnék búcsúzni Tőled. Ahányszor éjjel egy óra tájt bekapcsolom a TV-t és nézem a Spektrumot, mindig megdobban a szívem, amikor a közreműködők között olvasom Dávid Csaba nevét: íme itt is egy erdélyi örmény, aki öregbíti az örmények hírnevét.

Csaba a háború közepe felé Marosvásárhelyen született örmény családban. A háború után Budapestre költöztek, később Lengyelországban élt 9 évet, így többsidentitású volt, de életét, munkásságát meghatározta az örménység iránti elkötelezettség.

A családi hagyományokat követve sokat írt, számtalan regényének és írásművének jelentős része az örményekről, az erdélyi örményekről szól. Pontos körképet fest az Erdélyben letelepedett örmények 150-200 évvel ezelőtti életéről, küzdelméről, beilleszkedéséről a keményfejű székelyek közé.

Itthon is képviselte az örménységet, több cikluson át volt I. kerületi, illetve országos képviselő, évekig szerkesztette az Erdélyi Örmény Gyökerek füzeteit.

Emlékezetes írásműve volt a több kiadást megélt Erdélyi Örmény Kacajok kiadvány, amit maga adott elő a balatonalmádi nyári örmény összejöveteleken. Ebből idézek két rövid részletet, mert ezek jellemzik legjobban fanyar, keserű humorát:

A krampusz újrénévi könyörgése

Uram, kérlek ebben az új esztendőben legalább részben **engedj pihenni**, hogy úgy mondjam, **szeretnék részlegesen nyugdíjba távozni**.

Uram, én tudom, hogy engem krampusznak teremtettél, és az a dolgom, hogy állandóan felháborodjam az emberi ostobaságon és folyamatosan kicsúfoljam az aljasságokat, hogy gúnyoljam a hatalmi gonoszokat és azokat, akik a mások nevével visszaélnek.

Te tudod, Uram, hogy sokan azt hiszik, jókedvű a krampusz, mert vicces dolgokon törli a fejét. Mégis, gondold meg, hátha adhatsz egy kevéske **nyugalmat is, meg tisztességet is az emberek életébe**, hogy a krampusznak csak kedves, ártatlan viccek juthassanak az eszébe....

És ugyanebből a számból egy ártatlan vicc:

„A közeljövőben kiállítás nyílik a Múcsarnokban *Szongoth Gábor válogatott ünnepi pulloverei* címen, amelyen 158 darab, emlékezetes pullover láthatunk. Ezeket a művész a látogatók kívánságára sorban felveszi.

A megnyitőünnepségen részt vesz a Versace-galéria, az Este Lauder, az Yves Saint Laurent, a Gucci divatház, **valamint Dávid Csaba, sportcipőben**.

A megnyitő különlegessége, hogy az ünnepi beszédet Szongoth Gábor tartja. **Kivételesen pulloverben....”**

Csaba, bárcsak most is sportcipőben lennél itt!!

Nyugodj békében, ezt kívánják az erdélyi örmény barátaid!

(2014. november 28-án, Farkasrét)

Dr. Száva Tibor

In Memoriam Zakariás Klára (1922-2014)

Budapesten született 1922-ben, Zakariás János /1895-1967/ és Széplaky Margit /1898-1976/ gyermekeként. Anyai nagyszülei a désaknai Széplaki János /1868-?/ és Radosewski Solinsky Olimpia /1871-?/ voltak. Apai nagyszülei dr. Zakariás János /1867-1946/ és Tutsek Irma /1871-1944/ (aki a neves író Tutsek Anna /1865-1944/ testvére) voltak, akik Trianon előtt Brassóban éltek. Nagyjapja a trianoni döntés után áttelepedett Magyarországra, de ennek előtte 1892-től Brassóban folytatott ügyvédi gyakorlatot, ahol egyebek mellett a magyar-örmény közösség ügyeit is felvállalta, de részt vett annak kulturális mozgalmában is. Támogatta a brassói dalárdát, ahol még számos szépvízi származású magyar-örmény is jelen volt akkoriban. A brassói Magyar Újság szerkesztője, az EKE Brassó megyei elnöke (1900-1903) és később alelnöke (1904-1910) volt. Mint a dualizmuskori parlament politikusa, a Magyar Képviselőház tagja volt 1906-1911 között (ő az első székelyföldi kötődésű magyar-örmény politikus és közéleti személyiség a dualista Magyar Parlamentben. Ő szerkesztette a *Brassói, Brassói Újság* és a *Brassómegyei Hírlap* c. lapokat. Dr. Zakariás János 1946 januárjában halt meg Bp.-en).

Édesapja ifj. Zakariás János /1895-1967/ Brassóban született. Szülővárosában érettségizett 1913-ban és utána beiratkozott a budapesti műszaki egyetem gépészmérnöki karára. Az első világháború kitoréskor bevonult katonának. Először Galíciában, az orosz és lengyel frontokon harcolt. 1917-ben az olasz frontra küldik, ahol zászlósként szolgált. 1918-ban a Piavétől betegen kórházba szállítják és gyógyulása után leszerelik, így többé nem került vissza a frontra. A budapesti egyetemen 1923-ban gépészmérnöki oklevelet szerzett és utána rövid ideig a Ganz-Danubius alkalmazottja volt. 1924-től a Magyar Posta Kísérleti Állomásnál helyezkedett el, ahol az 1923-as évektől kezdve komoly akusztikai tanulmányokat végeztek a rendszeres műsorszórás bevezetéséért az újonnan felszerelt nagyobb rádióadók (2 KW) segítségével. 1929-től már a Mérnöki Kamara tagja és 1937-től mint a Kísérleti Állomás főmérnöke tanulmányutat tett Londonban, a Marconi cég meghívottjaként. Az 1940-es évtől kezdődőleg mint m. kir. posta-műszaki tanácsos dolgozik a Posta Kísérleti Állomásnál. A Magyar Kinotechnikai Társaság választmányi tagja volt. Részt vett a Magyar Rádió műszaki felépítésében, az első csepeli adóberendezés, majd a 20 kW-os lakihegyi adó építésében. Építette a pécsi- és a kolozsvári adóállomásokat. A rádiótechnika kérdéseiről 12 éven át hetenként tartott előadásokat a budapesti stúdióban „Rádió-amatőrposta“ címen. A rádiókészülék népszerűsítése, a rádióvélt zavartalanságának biztosítása céljából országos kiterjedésű méréseket végzett. A kolozsvári korszerű rádiózást az 1935-ben felszerelt botfalusi 150 kw-os hosszú-hullámú rádióadó tette lehetővé (Brassó mellett). Az északerdélyi részek visszacsatolása után 1940 őszétől pedig nagyszabású tevékenységet fejtett ki az erdélyi rádióleadók felszerelésénél (elsősorban a